

IKAR

NEČAKANÝ ZVRAT

*Treba si užívať,
kým to osud
nezariadi inak*

VI KEELANDOVÁ

VI KEELANDOVÁ

NEČAKANÝ ZVRAT

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland
SOMETHING UNEXPECTED

Copyright © 2023. SOMETHING UNEXPECTED by Vi Keeland

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková

Model: David J. Harman; Photographer: Marq Mendez

Jacket design © 2025 by Emil Křížka

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9954-2

*Venujem svojej Sarah a jej neochvejnej láske
k starej mame a Harrymu Stylesovi.*

Prvá kapitola

NORA

„To sa mi asi sníva...“ zašomrala som si popod nos. Otočila som sa a zavolala za ním: „A ďakujem, že si zaplatil účet!“

Podišiel ku mne znepokojený barman. „Je všetko v poriadku, slečna?“

„Tak nejako,“ vzdychla som si. „Zo známosti z Tinderu sa vykľul niekto, koho som vôbec nečakala.“

„Ale nevravte! Mali by ste rozhadzovať siete na spoľahlivejšom mieste...“ ozval sa mužský hlas z opačného konca baru.

Prižmúrila som oči. „Prosím?“

Muž zahrkal ľadom v pohári, ani sa neunúval zdvihnúť zrak. „Čo sa stalo? Nevyzeral tak dobre ako na fotke? Majte s mužmi trochu zľutovania. Skôr vy ženy ste majsterky v kamuflovaní. Do postele ideme s nádherne opálenou dlhovláskou s plnými perami a ráno sa zobudíme vedľa cudzej ženskej. Za to môžu tie nánosy mejkapu, predĺžené vlasy a gebuziny, ktorými si nafukujete časti tela.“

To vážne? „Možno keby ste neboli taký grobian a pozerali sa na človeka, s ktorým sa rozprávate, všimli by ste si, že nemám ani predĺžené vlasy, ani nánosy mej-

kapu a na všetkých správnych miestach som *nafúknutá* prirodzene.“

Očividne som si získala jeho pozornosť. Zdvihol hlavu a rýchlo mi preletel pohľadom po tvári predtým, než mi ním zakotvil na dekolte. Až teraz som si ho mohla poriadne obzrieť. Ten arogantný chlap vyzeral inak, ako by som čakala. Keďže vehementne bránil človeka, s ktorým som bola na rande, nazdávala som sa, že možno sám nesplnil očakávania nejakej ženy. Tento muž však určite nikoho nesklamal. Bol mladší, než naznačoval jeho šomravý hlas, a mal tmavohnedé vlasy, ktoré by sa síce zišlo podstrihnúť, no aj tak by som mu rada do nich zašla prstami, keby som sa na Tinderi zoznámila s ním. Silná, mužná čeľusť mu zarastala strniskom, mal románsky nos, opálenú pleť a akvamarínové oči olemované najhustejšími čiernymi mihalnicami, aké som kedy videla.

Aká škoda, že je to idiot!

Keď mi konečne pozrel do očí, zdvihla som obočie. „Kto z nás dvoch je teda plytký?“

Zvlnil pery. „Nepovedal som, že neviem oceniť krásu. Len to, že by ste tomu chlapovi mali dať šancu.“

Pokrútila som hlavou. „Niežeby vás do toho niečo bolo, ale dotyčný nesplnil moje očakávania preto, lebo mal na prste odtlačok obrúčky. Zrejme si ju stiahol dve sekundy pred príchodom. S jeho výzorom to nijako ne-súviselo.“

„V tom prípade sa ospravedlňujem.“ Kývol barmanovi. „Jej ďalší pohár bude na mňa.“

Ukázala som na nedopitú drahú whisky, ktorú tu nechala moja známosť z Tindera. „Čo keby ste si pripísali na účet aj toto?“

„Jasné.“

Srkla som si vína. Stále ma zožieral ten kretén, na ktorého som premrhala tri dni, počas ktorých som si s ním písala. „A čo teda používate?“ opäť som sa prihovarila pánovi s vyhraneným názorom.

„Prosím?“

„Akú zoznamovaciu apku používate? Vraveli ste, že by som mala rozhadzovať siete na spoľahlivejšom mieste.“

„Aha,“ mykol plecami. „Nepoužívam apky.“

„Ste ženatý?“

„Nie.“

„Máte priateľku?“

„Nie.“

„Tak čo teda robíte? Túlate sa po supermarketoch a tvárite sa, že nakupujete?“

„Niečo také,“ uškrnul sa. „Uprednostňujete Tinder?“

„To závisí od toho, čo hľadám.“

„Čo ste hľadali dnes?“

Zamyslela som sa. Nalejme si čistého vína, toho chlapa som spoznala na Tinderi pred tromi dňami a stretla sa s ním v bare v hoteli, v ktorom som ubytovaná. Bolo jasné, čo od toho obaja očakávame. V skutočnosti však nešlo iba o fyzickú stránku – minimálne u mňa. „Chcela som zabudnúť,“ odvetila som.

Ten jeho nadradený výraz povädol, no iba nepatrne. Vzápätí mu zazvonil telefón a on bez váhania prijal hovor.

„Povedz im, že približne o päť minút prídem,“ povedal do mikrofónu. „Musím si skočiť do izby po papiere.“ Ukončil hovor a kývol barmanovi. „Môžem vás poprosiť o účet?“

Barman prikývol. „Pravdaže.“

„Izba dvestodvanásť.“ Siahol do vrecka a vybral hrču bankoviek. Zopár ich hodil na bar a ukázal na mňa. „Prirátajte mi aj jej účet za dnešný večer, prosím.“

„Iste.“

Zdvihla som pohár s vínom. „Škoda, že už idete. Možno napokon nie ste až taký kretén.“

Zvlnil pery. „Naplánoval som si stretnutie, nemôžem ho prepásť. No rozhodne mám čo ľutovať.“

Uškrnula som sa. „O tom nepochybujem...“

Pozorovala som ho, ako vstáva. Isto meral vyše metra osemdesiat a košeľa mu veľmi pekne priliehala na telo. Zaraz mi napadlo, či to neoľutujem aj ja. Kývol mi na pozdrav a už ho nebolo.

O trištvrte hodiny som barmana požiadala, aby mi postrážil miesto – aj keď som tu v bare bola jediná –, a šla som na toaletu. Umyla som si ruky a zívla. Bol čas zaľahnúť. No keď som sa vrátila, na stoličke vedľa tej mojej sedel muž. A nie hocijaký, ale ten arogantný fešák, s ktorým som sa pred chvíľou bavila.

Sadla som si. Na bare predo mnou stál nový pohár vína. „Ako dopadlo stretnutie?“ opýtala som sa ho.

„Naozaj vás to zaujíma?“

„Nie, pýtam sa iba zo zdvorilosti. Raz za čas by ste to mali vyskúšať.“ Otočila som sa k nemu a pokúsila sa nebrať do úvahy, že takto zblízka vyzerá ešte lepšie. Pri opise očí som ešte nikdy nepoužila slovo *tliet'*, no presne toto tie jeho vystihovalo. *Tlejúce oči*. A ako skvele voňal! „Viete, ste síce príťažlivý, no neznamená to, že môžete byť hrubý. Možno to zaberá na zákazníčky v supermarkete, no na mňa nie.“

Zdvihol obočie. „Podľa vás som príťažlivý?“

Prevrátila som oči. „Mali ste sa zamerať na slovo *hrubý*. Tuším ste počuli iba prvú časť vety.“

„Toho chlapíka z Tinderu ste si vybrali preto, lebo bol zdvorilý?“

„Bol milý, to áno. Aj vtipný a vedel ma rozosmiať.“

Zdvihol pohár. „Z milého a vtipného chlapa sa vykľul ženáč, ktorý za seba ani nezaplatil. Asi by ste mali skúsiť príťažlivého a hrubého.“

Zachichotala som sa. Niečo na tom bolo. „Máte aj nejaké meno? Alebo ste radšej, keď vás oslovujú pán Arogantný? Toto mi totiž napadlo.“

Pán Arogantný natiahol ku mne ruku. „Beck.“

Chytila som mu ju a on si priložil moju ruku k perám a pobožkal mi ju. Až mi prebehli zimomriavky po chrbte. I keď to som si nechala pre seba.

„Takto sa to robí v supermarkete? Pobožkáte neznámej žene ruku a pozvete ju k sebe?“

„Bývam takmer päťtisíc kilometrov odtiaľto.“

„Aha. Takže nemienite zaujať miesto toho muža, ktorého som pred chvíľou poslala k vode?“

Uškrnul sa. „Ak aktívne hľadáte náhradu, som vám k dispozícii. No rád by som najprv poznal aspoň vaše meno.“

Zasmiala som sa. „Som Nora. A pokojne si tykajme.“

Prikývol. „Teší ma, Nora.“

„Čo ťa privádza do tohto zabudnutého kúta, Beck?“

„Prišiel som za rodinou. A ty?“

„Som tu na babskej jazde. Iba na pár dní.“

Beckovi zavibroval mobil, ktorý mal položený na bare. Naklonil sa nad displej a pokrútil hlavou. „Som preč iba pol dňa a v práci sa už rozpútalo peklo.“

„Nezdvihneš to?“

„Dozajtra to počká.“

„Čo také robíš, že sa bez teba nezaobídu?“

„Zaoberám sa fúziami a akvizíciami.“

„Znie to noblesne, no v skutočnosti netuším, čo to znamená.“

„Je to rôzne. Raz pomáhame firmám približne rovnakej veľkosti zlúčiť sa a stať sa mocnými hráčmi na trhu, inokedy pomáhame silnej spoločnosti prevziať tú slabšiu.“

„A chce tá slabšia spoločnosť, aby ju niekto prevzal?“

„Nie vždy. Niektoré dohody prebehnú v priateľskej atmosfére, iné nie. Tá, kvôli ktorej mi dnes volajú, patrí k tým druhým.“ Srkol si z pohára. „Čo robíš ty?“

„Robím veľkoformátové obrazové publikácie.“

„Myslíš tie hrubé s fotkami z ciest, o dejinách módy alebo o čomkoľvek, čo ľuďom uniká?“

„Presne tie.“

„A kto teda si? Spisovateľka alebo fotografka?“

Mykla som plecami. „Asi oboje. Hoci sa mi stále nechce veriť, že sa živím niečím, čo je zároveň zábava. Vyštudovala som žurnalistiku a túžila som sa stať spisovateľkou. Fotografovanie bolo iba mojím koníčkom. A teraz píšem aj fotím pre svoje knihy.“

„Ako si sa k tomu dostala?“

„Po vysokej škole som oslovila jednu agentku v nádeji, že predá triler, ktorý som práve písala. V tom čase som len tak z pasie blogovala. Fotila som ľudí, ktorí žili na uliciach New Yorku, a každú snímku som doplnila krátkym príbehom o človeku na nej. Vo svojom podpise v e-maile som uvádzala aj link naň. Agentku môj triler veľmi nenadchol, no všimla si link na môj blog a ten ju zaujal. Spýtala sa ma, či by som radšej nechce-

la vydať obrazovú publikáciu. Súhlasila som a počas nasledujúcich ôsmich rokov som vytvorila dobrých dvadsaťpäť titulov o ľuďoch z ulice, pochádzajúcich z rôznych miest. Minulý rok som začala s novou sériou o grafitoch a ich tvorcoch.“

„Tuším je to oveľa väčšia zábava než fúzie a akvizície.“

Usmiala som sa. „To si píš. Myslím, že čo sa týka práce, mám veľké šťastie. Živím sa tým, čo zbožňujem, a môžem pritom aj cestovať. Navyše vďaka tomu spoznávam úžasných ľudí. Určité percento z predaja kníh venujem na podporu bývania pre ľudí v núdzi.“

Beck mi blúdil pohľadom po tvári. „Na čo chceš zabudnúť, Nora?“

Až po chvíli som sa dovtúpila, na čo sa pýta. Takto som mu odpovedala na otázku, čo som čakala od chlapíka z Tinderu. „Nechce raz za čas v živote zabudnúť každý?“

„Možno.“ Pošúchal si spodnú peru. „No zvyčajne ide o niečo konkrétne, napríklad o náročný vzťah, stres v práci, finančné ťažkosti alebo rodinné problémy.“

Prešla som prstom po orosenom spodku pohára. Beck mlčky čakal. Otočila som sa k nemu. „Chceš vedieť, prečo sa radšej zoznamujem na Tinderi namiesto supermarketu alebo baru?“

„Chcem.“

„Lebo tam ľahko narazím na mužov, ktorí mi ochotne pomôžu zabudnúť, no nezaujímam ich natoľko, aby sa vypytovali, prečo stojím iba o sex.“

Beck naklonil ku mne svoj pohár, potom si ho priložil k perám. „Chápem.“

Kým pil, všimla som si jeho robustné hodinky – značky Audemars Piquet, nie Rolex. Odjakživa som bo-

la presvedčená, že hodinky o mužovi veľa prezradzajú. Väčšina nosí rolexky ako symbol svojho statusu a ako dôkaz, že si môžu dovoliť ozdobiť zápästie hodinkami v hodnote auta. Vedia, že to vedia aj ostatní, keďže je to jedna z najobľúbenejších luxusných značiek hodinek na svete. Značka Audemars Piquet však medzi ľuďmi, ktorí sa v hodinkách nevyznajú, nie je taká známa a vo všeobecnosti je drahšia. Mnohí muži nosia rolexky skôr kvôli ostatným, no Audemars Piquet nosia ľudia kvôli sebe. Tento pán s vyhraneným názorom u mňa teda práve získal plusový bod.

Druhá vec, podľa ktorej mužov často odhadujem, je nápoj, ktorý si objednávajú. Keď som sa vrátila z toalety, Beck už mal plný pohár, a tak som si nebola istá, čo presne má naliate. Iba som predpokladala, že nejakú whisky.

„To je škótska whisky?“ ukázala som na pohár.

„Írska. Chceš ochutnať?“

„Nie, len ma zaujíma druh.“

Naklonil hlavu. „Prečo?“

„Ani neviem. Podľa mňa si istý typ mužov objednáva istý typ nápoja.“ Zaletela som pohľadom k jeho zápästiu. „Aj hodinky o človeku veľa prezradia.“

„Takže moje hodinky a značka whisky, ktorú pijem, ti pomôžu odhaliť môj charakter?“

Pokrčila som plecami. „Možno.“

Dopil whisky a kývol na barmana, ktorý k nám hneď podišiel.

„Aká to bola značka?“ opýtal sa ho.

„Hillcrest Reserve. Vyrába ju už tretia generácia miestnych liehovarníkov necelých dvadsať kilometrov odtiaľto.“

Beck potisol pohár po bare. „Ďakujem. Dám si ešte.“

Keď barman odišiel, Beck presunul pohľad na mňa. „Očividne je to Hillcrest Reserve.“

Stiahla som obočie. „Nevedel si, čo si objednávaš?“

Pokrútil hlavou. „Nie. Spýtal som sa, či majú v ponuke nejakú lokálnu whisky. Na cestách rád ochutnávam miestne jedlá a whisky. Bývam na Manhattane, môžem ísť do hociktorého baru a objednať si Macallan, ktorého dúšok stojí dvesto dolárov. No Hillcrest Reserve tam nedostanem.“

Usmiala som sa. „To sa mi páči.“

„Tuším ťa to prekvapilo. Môj výber sa zrejme nezohoduje s typom muža, za akého si ma považovala.“

„Ani nie.“

„Čo som podľa teba pil?“

Usmiala som sa od ucha k uchu. „Dvestodolárový Macallan, ktorý dostaneš všade.“

Beck sa zasmial. „A akí muži si ho objednávajú?“

Odpila som si vína a odložila pohár. „Takí, ktorí bývajú na Manhattane, zaoberajú sa fúziami a akvizíciami a nosia drahé obleky a rolexky. V podstate všetci suchári z Wall Street, ktorí v piatok poobede stoja na šťastnú hodinku pred luxusnou reštauráciou Cipriani.“

Beck so smiechom zaklonil hlavu. Práve som ho urazila a jeho to pobavilo. „Asi som urobil mizerný prvý dojem.“

Nemihla som ani brvou. „Odporučil si mi, aby som si hľadala chlapa na spoľahlivejšom mieste.“

„Myslel som tým, že si zaslúžiš niečo lepšie.“

„A ja si myslím, že iba táraš. Si milý, lebo vieš, že som sa chcela len nezáväzne zabaviť, a domnievaš sa, že máš šancu stať sa náhradníkom.“

„A nemám ju?“

Znova som si ho premerala. *Dopekla, je to fešák!*
„V podstate máš, no iba preto, lebo si úžasný.“

Pomaly rozťahol pery do zmyselného úsmevu. „Páči sa mi tvoja úprimnosť.“

„Mne sa páči tvoja čeľusť.“

Oči sa mu zaleskli. „Môj veľký vták sa ti bude páčiť ešte viac.“

Zahryzla som si do spodnej pery. Rozhovor sa začal podobať na moju komunikáciu na Tinderi – to je rozhodne príjemnejšie než rozoberať, prečo chcem na chvíľu na všetko zabudnúť. „Ako mám vedieť, že nie si sériový vrah?“

„Ako si vedela, že ním nie je ten lúzer z Tindera?“

To je fakt. Srkla som si vína. „Koľko máš rokov?“

„Dost na to, aby som vedel, čo mám s tebou robiť, a málo na to, aby som kvôli tomu musel užiť tabletku.“

Zaškľabila som sa. „Nehovor. Vieš, čo máš so mnou robiť?“

Sebavedome sa usmial. „Viem.“

Vo vzduchu zapraskala elektrina. Z nejakého dôvodu som si bola istá, že netára do vetra. Možno z neho hovorilo sebavedomie alebo fakt, že muž s jeho výzorom má dostatok skúseností. To druhé by ma zastavilo, keby som hľadala vzťah na viac než len jednu noc, no nezáležalo na tom, ak to malo poslúžiť na jedno-razovku.

Pozrela som mu do modrých očí. „Tak vrav.“

„Čo?“

„Čo by si so mnou robil?“

Hriešny úškrn, ktorý sa mu zjavil na tvári, ma takmer prinútil oľutovať tú otázku. *Takmer.*

Beck sa napil a naklonil sa ku mne. „Na začiatok by som si zaboril tvár medzi tvoje nohy, až kým by si sa neurobila. Potom by som ťa preťahoval do nemoty,“ zašepkal mi do ucha.

Panebože! Zachvela som sa. *Beriem!*

Odtiahol sa a uprel na mňa vyzývavý pohľad.

Balansovala som na hrane a zvažovala, či som sa pomiatla natoľko, že som ochotná odvieŕť si tohto muža do izby. Sklopila som zrak.

No páni! Nohavice na jednom stehne mal tesnejšie a vynímala sa mu pod nimi výrazná vypuklina. Veľmi dlhá a veľmi hrubá.

Patrím k ženám, ktoré veria na znamenia, a toto znamenie som si nemohla dať ujsť. Dopila som víno, vytiahla z kabelky jednu z dvoch kariet od svojej hotelovej izby a posunula ju k nemu po bare.

„Izba dvestodevätnásť. Daj mi desať minút, aby som sa osviežila.“

Druhá kapitola

BECK

„Kde sa túlaš? Šiel som okolo tvojej kancelárie a nesvieti sa tam. Stretnutie s Franklinom sa začína o desať minút.“

Zapol som reproduktor a položil mobil na umývadlo v kúpeľni, aby som sa mohol doholiť. „Som v Idahu.“

„V Idahu?“ začudoval sa Jake. „Dopekla, a čo tam robíš?!“

„V Sun Valley sa vraj skvele skáče z útesov. Prišiel som babke prehovoriť do duše, keďže si zablokovala moje číslo a nemám sa s ňou ako spojiť.“

„Ježišikriste! Nechaj ju na pokoji. Má svoj život a robí si, čo chce.“

„Už ti vravela, že chce skočiť z lietadla?“

„Nie, no ja som jej zasa nevritel, že chcem skočiť na tú sestričku, ktorá sa o ňu minulý rok v nemocnici starala. Na rodinných stretnutiach si proste neoznamujeme všetko.“

Môj brat si z ničoho nerobil ťažkú hlavu. Možno preto, lebo mal iba dvadsaťtri rokov a stále bol presvedčený, že je neporaziteľný. Pred desiatimi rokmi a jedným manželstvom by aj mňa zrejme trápilo menej starostí. „Tá kamarátka, s ktorou cestuje, je podľa mňa trochu labilná a tlačí ju do týchto šialeností.“

„Ako ti to napadlo?“

„Včera mi tá ženská napísala, aby som sa zohol a chytil si členky, nech na vlastné oči vidím, že mám hlavu zarazenú v zadku.“

„Babkina kamarátka ti píše?“

„Tesne predtým, ako si ma babka zablokovala, mi dala jej číslo pre prípad núdze.“

„Budem hádať. Keďže s babkou sa nemôžeš spojiť, obťažuješ túto milú starú paniu.“

„Milú starú paniu?“ Natiahol som si pokožku na krku a oholil ju. Na brade som sa porezal. *Doriti! Poon-diata lacná hotelová žiletka!* Odtrhol som kúsok toaletného papiera a poťapkal ním po rane, aby som zastavil krvácanie. „Tá milá stará pani mi napísala aj to, že som čierny mrak na bezoblačnej oblohe.“

Jake sa zachechtal. „Človeče, zotrela ťa, a to ste sa ešte ani nestretli. Mal by si sa uvoľniť. Babka si jednoducho chce užívať. Na jej mieste by som si radšej tri mesiace vyhadzoval z kopýtka, ako rok čakal na smrť.“

Zamračil som sa. Nemienil som sa znova dať zatiahnuť do tohto rozhovoru. Pred tromi týždňami starej mame oznámili, že sa jej vrátila rakovina pankreasu.

Stalo sa to už tretí raz za desať rokov a teraz jej navyše metastázovala do pľúc a pažeráka. Lekári vraveli, že ďalšie kolo chemoterapie a ožarovania by jej iba predĺžilo život z troch mesiacov na deväť. I keď vraj stále jestvuje jednopercetná šanca, že vďaka liečbe by sa mohla dostať do remisie a žiť oveľa dlhšie. Babka sa rozhodla, že liečbu nepodstúpi. Podporili sme ju v tom, hoci ja som na ňu sebecky naliehal, aby tú šancu využila a bola tu s nami ešte aspoň desať rokov.

A potom sa rozhodla ísť na bláznivý výlet s nejakou ženskou, ktorú nikto z nás v živote nevidel. V poslednom čase to vyzeralo, akoby bola doslova na samovražednej misii.

„Musím ísť. Nevieť, kedy odchádzajú, a pred hádkou s babkou sa musím povzbudiť kávou.“

„A čo to stretnutie?“

„Vyrieš to.“

„Zvyčajne moje riešenia ofrflješ.“

„Prekvap ma. Tak čau.“ Ukončil som hovor a doholil sa. O chvíľu som zišiel dolu po dávku kofeínu. Nalial som si kávu a otočil sa, aby som pohľadal aj smotanu a cukor. V tej chvíli som sa stretol s pohľadom zelených očí. Prebodávali ma.

Doriti!

Nora. Tá krásna blondína zo včera.

Sedela za stolom ani nie meter a pol odo mňa.

„Vidím, že si trafil aspoň ku káve,“ utrúsila. „Zato včera v noci si cestou na prvé poschodie očividne zabľúdl.“

Strčil som si ruky do vreciek a pripadal si ako idiot. „Čo sa toho týka...“

„Dobré ráno, miláčik,“ ozval sa za mnou známy hlas a prerušil nás.

Otočil som sa a uvidel starú mamu. Predpokladal som, že to patrilo mne, no keď ma zbadala, nechápavo zvrážtila čelo.

„Beckham! Kde sa tu berieš?“

„Prišiel som ti prehovoriť do duše.“

„Počkať...“ Nora prekvapene otvorila ústa. „Beck ako Beckham, Louisin uhundraný vnuk?“

Otočil som sa k nej. „Poznáš moju starú mamu?“

„Hm... Už dva týždne spolu cestujeme.“

„Ty si Eleanor Suttonová? Vravela si, že sa voláš...“
Doriti! To je hádam zlý vtip! Pokrútil som hlavou. „Nora... čiže Eleanor?“

Domnieval som sa, že Eleanor je sedemdesiatročná starenka, nie asi dvadsaťpäťročná blond sexbomba.

Babka na nás ukázala. „Vy sa poznáte?“

Nemienil som jej vysvetľovať, že som jej kamarátke sľúbil, že ju budem preťahovať do nemoty, a potom som za ňou neprišiel. Preto som nevedel, ako mám zareagovať. Našťastie, Nora bola na tom lepšie než ja.

Nasadila úsmev, ktorý som aj ja rozpoznal ako silený. „Stretli sme sa pri káve v bare.“

Stará mama ku mne pristúpila a pobožkala ma na líce. „Ahoj, môj milý. Vždy ťa rada vidím. No ak si mi prišiel spraviť prednášku, obávam sa, že si meral cestu zbytočne. Môžeš sa s tým svojím pekným zadkom porúčať a cestou von si dávaj pozor, aby ťa doň neudreli dvere.“

Neubránil som sa úsmevu. „Vidím, že tvoja žiarivá osobnosť neutrpela nijakú ujmu. Ako sa máš, babka?“

„Keby mi tí hlúpi lekári nepovedali, že sa ten diabol vrátil, ani by som o tom nevedela. Unavím sa síce trochu rýchlejšie než zvyčajne, no nenudíme sa.“

„To rád počujem. Dáš si kávu?“

„Už musíme vyraziť.“

„Vlastne, Louise...“ Nora sa zamračila. „Poslala som ti esemesku, no zrejme si si ju ešte neprečítala. Dnešný zoskok zrušili pre silný vietor. Doobeda mi vraj dajú vedieť, či sa bude skákať poobede, a ak áno, tak až po štvrtý.“

„Tak potom...“ Babka sa otočila ku mne. „Dýcham a som namaľovaná, takže nás môžeš pozvať na raňaj-

ky. Najlepšie niekam, kde mi príležú do kávy môj obľúbený likér Kahlua.“

Usmial som sa. „Jasné.“

„Vy dvaja choďte,“ ozvala sa Nora. „Musím dobehnúť nejakú prácu.“

„No ješť musíš. A môj vnuk to zatiahne. Okrem toho by ti mohol ukázať, že nie je taký somár, ako to naznačujú jeho esemesky.“

Nora mala na jazyku ďalšiu výhovorku, no odmietnuť starú mamu je ťažké.

„Poďme,“ vyzvala nás babka. „Mali sme ísť skákať, takže určite nemáš na práci nič, čo by hodinu nepočkalo.“

Nora sa silene usmiala. „Iste. Tak poďme.“

„Dám si vajce benedikt a kávu s likérom Kahlua,“ naidiktovala babka čašníčkovi.

„Obávam sa, že tento likér nemáme,“ odvetil s úsmevom. „Vlastne nemáme v ponuke žiadny likér.“

„To nič.“ Stará mama si potľapkala po kabelke. „Som pripravená. Môžete sa tváriť, že ma nevidíte, ako si ho nalievam do kávy. Nepripravím vás o zisk a očakávam, že ani vy ma nepripravíte o pocit šťastia.“

Čašník sa zachechtal. „Nič si nevšímam.“

Nasledovala Nora. Kým si objednávala, díval som sa jej na pery – na tie, ktoré som si dnes ráno v sprche predstavoval okolo svojho vtáka. Včera v noci som sa voľky-nevoľky zachoval ako džentlmen, i keď to nebolo ľahké. A zvlášť keď som si uvedomil, že mám izbu na tej istej chodbe ako ona. No keď som pri platení účtu zistil, koľko vína vypila, nemohol som za ňou ísť. Na-

šlo by sa síce zopár žien, ktoré vzťah so mnou oľutovali, no rozhodne nie preto, lebo som bol neodbytný.

„A pre vás, pane?“ Zdvihol som hlavu. Čašník sa na mňa s očakávaním díval.

Norin šibalský úsmev prezrádzal, že vie, kam som sa v mysli zatúlal.

Odkašľal som si. „Dám si vajce benedikt a kávu so smotanou, prosím.“ Po odchode čašníka som si rozprestrel obrúsok na stehná. „Takže, odkiaľ sa vy dve poznáte? Nepamätám si, že by si Noru spomínala.“

Babka potľapkala Noru po ruke. „Bývame v tej istej budove.“

„Konečne chápem ten blog.“ Babkina spolupáchatelka blogovala o ich výlete od samého začiatku a nadržovala ju pri všemožných šialených činnostiach. Blog sa volal *Ži, akoby si umieral*.

„Čo tým myslíš?“ začudovala sa Nora.

„Domnieval som sa, že si staršia. Nepoznám veľa ľudí v babkinom veku, ktorí blogujú.“ Presunul som pohľad na starkú. „Bez urážky.“

Nora si prekrížila ruky cez prsia. „Ona sa možno neurazí, zato ja áno. Kto určuje, v akom veku môžu ženy skúšať nové veci? Prečo by mali blogovať alebo skákať z lietadla iba mladšie ročníky?“

Ježiši! Presne s touto ženskou som si písal!

„Nepovedal som, že starší ľudia to nemôžu robiť. Iba to, že takých veľa nepoznám.“

„Nezamyslel si sa niekedy nad tým, že je to možno preto, lebo úzkoprsí mladší ľudia diskriminujú tých starších a odrádzajú členov svojej rodiny od toho, aby si naplno užívali života? Ver či never, tvoja stará mama nemusela chodiť do knižnice na kurz digitál-

ných zručností, aby si vedela zablokovať tvoje telefónne číslo.“

Presunul som pohľad na starú mamu.

Uškrnula sa. „Na mňa sa nepozerať. Kopal si si u Eleanor hrob, odkedy som ti dala jej číslo pre prípad núdze.“

„A čo sa týka našich podnetných esemesiek...“ Nora bola vo švungu. „Keď budeš ku mne nabudúce hrubý a tlačíť na mňa, aby som odovzdala tvojej starej mame odkaz – zvlášť taký, ktorý ju rozčúli –, zablokujem si tvoje číslo aj ja.“

Keby sa so mnou bežne takto niekto rozprával, už by som ho roztrhal v zuboch. No asi som sa zbláznil, lebo ja som si len predstavoval, ako sa s touto ženou hádam medzi štyrmi očami – a potom jej tieto argumenty sexom vyvrátim.

Zaškľabil som sa. „Beriem na vedomie. A vďaka za varovanie.“

Môj súhlas zrejme zmiernil jej hnev. Chvíľu som zvažoval, že spomeniem počet úmrtí za posledné roky pri potápaní s doskou, len aby som ju znova vyprovokoval. Potom sa však babka rozhovorila o ich plánovanom šnorchlovaní a tak sa jej pritom rozžiarili oči, až ma zahrialo pri srdci. Šnorchlovanie je hádam neškodné.

„A keď sa to naučíme,“ pokračovala, „nahádzu do vody návnady.“

„Návnady?“

Babka prikývla. „Pre žraloky.“

A je po neškodnom šnorchlovaní! „To vážne? Chystáš sa plávať so žralokmi? Prečo nemôžeš normálne šnorchlovať a pozorovať pestrofarebné rybičky?“

„Prečo by som to robila, keď môžem pozorovať ozruty s piatimi radmi zubov, ktorými tie farebné rybičky roztrhajú?“

„Chápem, že chceš cestovať za zážitkami, no prečo musia byť nebezpečné? Nikdy si po ničom podobnom netúžila, než si zistila...“

Babka sa zamračila. „... než som zistila, že umieram. Pokojne to povedz, Beckham. Umieram a je možné, že o pár mesiacov už bude po mne. Prečo by som teda nerobila to, čo mi vháňa adrenalín do žíl a núti ma báť sa vlastnej smrteľnosti? Keď trčím doma, ničoho sa nebojím. Veď čo najhoršie by sa mi mohlo stať? Prejdem na červenú a zrazí ma taxík? Chcem cítiť, že žijem. A, dopekla, ak sa z tohto sveta poberiem o trošičku skôr, než sa očakáva, lebo sa mi roztrhne lietajúci oblek, alebo preto, lebo si na mne pochutí žralok, aspoň budem mať parádny nekrológ!“

Mal som dosť rozumu na to, aby som vedel rozoznať, kedy je lepšie držať jazyk za zubami. Porozprávam sa s ňou, keď budeme sami a nebude taká podráždená. Radšej som teda zmenil tému, vypočul si jej zážitky a ako-tak sa s ňou tešil. V pokoji sme sa najedli.

Po návrate do hotela babka vyhlásila, že si ide na chvíľu ľahnúť. Vraj sa tak tešila na zoskok, až nemohla v noci zažmúriť oka. Odprevadil som ju do izby a spýtal sa, či by sme sa mohli spolu naobedovať, iba my dvaja.

Pri dverách ma pobožkala na líce. „Rada s tebou strávim čas, Beck. No svoj názor nezmením.“

„Zastavím sa po teba okolo dvanástej?“

Cestou do svojej izby som sa rozhodol, že zaklopem Nore na dvere. Bol by som rád, keby si to, čo sa medzi nami stalo, nechala pre seba. Navyše som jej dlhoval

ospravedlnenie. Napadlo mi aj to, že sa k babke dostanem lepšie, ak si nakloním Noru na svoju stranu. Tvorili síce čudnú dvojicu, no očividne zomknutú.

Keď Nora otvorila dvere, tvár sa jej prepadla. „Dúfam, že si neprišiel na reparát z včerajšej noci. Smola, zmeškal si príležitosť.“

„Čo sa toho týka...“

Už-už zatvárala dvere. „Nemusíš mi nič vysvetľovať. Je to tvoja škoda, nie moja.“

Strčil som nohu do dverí. „Vydrž sekundu. O vysvetlenie možno nestojíš, no ja by som ti to aj tak rád vysvetlil.“

Prevrátila oči. „Povedz mi, čo máš na srdci, a stráť sa.“

„Vypila si šesť pohárov vína. Videl som to, keď som platil účet.“

Nora mykla plecami. „Bola to priveľká útrata na tvoj vkus? Nemienim ti to vrátiť.“

„Nesťažujem sa na cenu. Neprišiel som za tebou práve pre to množstvo vína, aj keď som veľmi chcel. Ver mi, fakt som to chcel. Dokonca som desať minút postával pred tvojou izbou a presviedčal sám seba, že isto nebudem kretén, ak zaklopem, veď si ma sama pozvala. Nemohol som však využiť opitú ženu.“

„Mala som iba dva poháre. Najprv sme si s Louise dali víno s dvoma dámami, potom som sa stretla s tým kreténom z Tinderu. Navrhla som, že účet zaplatím ja. Bola som celkom triezva, pretože som tam sedela už niekoľko hodín.“ Naklonila hlavu. „A, mimochodom, chcela som, aby ma niekto využil.“

Sklonil som hlavu. „Doriti!“

„Ale aj tak to vlastne vypálilo dobre. Nevedela som, že si Louisin vnuk – ten, ktorý po mne štekal, akoby som bola jeho podriadená.“

Prehrabol som si vlasy. „Je to moja stará mama. Bojím sa o ňu.“

Nora si založila ruky v bok. „Lebo prvý raz v živote robí niečo nebezpečné?“

„Presne tak.“

„Vedel si, že tvoja stará mama je certifikovaná potápačka? Patrila k prvým ženám, ktoré v šesťdesiatom siedmom získali certifikát. Najradšej sa potápala do hĺbok k vrakom lodí a skúmala ich.“

„O čom to hovoríš?“

„Vedel si, že keď mala dvadsaťtri, plavila sa popri Lava Falls, v jednej z najťažších divokých vôd na svete?“

„Fakt?“

Prikývla. „Tvoja stará mama nie je vysychajúca fialka, za akú ju považuješ. Je to nezlomná žena. Možno by si to videl aj sám, keby si ju prestal vnímať ako starú a krehkú osobu, o ktorú sa treba starať.“

„Prečo mi to nikdy nepovedala?“

Nora pokrútila hlavou. „Možno preto, lebo si sa nikdy nepýtal. Vieš, ako sa spoznala s tvojím starým otcom? Alebo prečo ideme do Utahu na ranč navštíviť muža, ktorého nevidela šesťdesiat rokov?“

Povedala, čo mala na srdci, no teraz ma už štvála. „Vieš, kto od jej prvej operácie pankreasu sedával pri nej každý deň? Alebo po tom, čo sa jej rakovina vrátila a celé mesiace jej počas liečby bolo zle?“

„Nespochybnujem, či ti na starej mame záleží. Vravím, že by si ju mal podporovať v jej rozhodnutiach, nech sú akékoľvek.“

„Prečo to robíš?“ spýtal som sa jej po krátkej odmlke.

„Lebo si mi zaklopal na dvere.“

Pokrútil som hlavou. „Nie, myslím to, prečo cestuješ so ženou, ktorá je od teba trikrát staršia. Čo z toho máš?“

Nore sa zachveli nozdry. „Čo z toho mám? Vieš čo? Choď do čerta!“

„Ľudia zvyčajne nerobia nič len tak nezištne.“

„Čo mi naznačuješ?“

„Nič ti nenaznačujem. Proste sa pýtam, prečo si sa vybrala na tento výlet.“

Namiesto odpovede na mňa zavrčala. *Fakt zavrčala!* A potom mi zabuchla dvere pred nosom.

Zažmurkal som a vzápätí sa usmial. Samého ma to prekvapilo. Asi by som si mal dať vyšetriť hlavu, lebo rozzúrená Nora Suttonová sa mi zdala nesmierne sexi.